

NOSALTRES SOLS!

Any XCIV • Núm. 194-195 • Època III, núm. 6-7

Dissabte, 5 de juliol de 2025

«A Mallorca en Català!»

El passat 14 de juny de 2025, la manifestació convocada per la contracimera «- Turisme + Vida» fou un èxit i va recordar que el poble mallorquí, el de la Mallorca en català, és el gruix mobilitzador de la lluita pels nostres drets nacionals.

D'ençà de l'entrada de la dreta al Govern Autonòmic, s'ha pogut veure com les manifestacions han estat presents i la mobilització social encara més. Bé és cert que els anteriors vuit anys amb el pacte de govern PSIB-MÉS les polítiques lingüístiques i territorials també eren menyspreades i oblidades, i el poble no es mobilitzava, potser estàvem pendents que la passivitat de MÉS i la seva dissolta, de cada dia més, petjada nacionalista "eixamplés la base" com diuen els seus iguals al Principat, però no va ser així, la separació de la terra amb de la casta política d'esquerres va dur molta gent a votar a la dreta, malgrat que fos amb l'esperança que només rebaixassin la quota d'autònom car es senten ofegats.

Aquí, però, el problema no és el partidisme car els partits sempre han de jugar a la norma de la constitució i només atenen el servei de la corona, si es volgués fer política nacional de veritat, tant MÉS com el PI haguessin fet fa anys una coalició per donar forces a tots els espais mallorquinistes, perquè un país real té de tot, però sobretot hi ha de guanyar l'amor fraternal a qui cuida

la terra i estima la cultura per què si atacar la cultura d'un país és ferir-li el cor, destruir-ne la natura és agredir-li el cos.

Aquest model partidista ajuda a desfigurar la imatge del nacionalisme mallorquí, un nacionalisme de minories sense estat, perquè polaritza i etiqueta lluites comunes a un sector o a l'altre, quan a cada territori del món s'hi entenen necessitats i ajuts específics. Negar la crisi demogràfica per la necessitat d'importar mà d'obra barata pel model turístic i la ja consolidada colonització castellana d'ençà dels anys seixanta, és un error i un suïcidi pel nostre poble i no exclou el fet que, els *expats* i la pressió turística que patim any rere any també sia crítica, basta veure a qui va reservat el centre de Ciutat (un 60% és per lloguer turístic) és aquí on ens solem perdre per o bé orgulls o bé interessos partidistes.

Malgrat que el PIB total del 2023 (IBESTAT) fos de 35 M d'euros (el turisme n'és del 35%) i, per tant, estiguem al 3r lloc del llistat econòmic la realitat és ben diferent.

Entre un 20% i 40% dels beneficis hotelers surten de les Balears (via

dividends, impostos pagats fora, etc.). Els beneficis grossos els té Madrid, mentre aquí es queden els baixos sous 23.500 € de mitjana en comparació als 25.000 € de la resta d'Espanya (sent la 3a força econòmica) i augmentant el preu de l'habitatge que és el 90% més car que a la resta de l'estat espanyol. Això clarament respon al règim colonial que ens té Espanya on trobaren la gallina dels ous d'or, aconseguien un canvi demogràfic justificat, fent així oblidar al poble mallorquí el seu passat o directament, el poble mallorquí, i per altra banda tenen la major recollida econòmica que poden tenir.

El fet de voler llevar els altres sectors econòmics de Mallorca negant-li la prosperitat de la gent és també una estratègia perquè els mallorquins i la gent que formam als nostres centres educatius se'n vagin generant així problemes de tecnificació i progrés econòmic i demogràfic. Volen als mallorquins a fora i és normal, quan pobles sencers han estat traslladats de la seva terra original, llurs nacions han quedat partides, s'ha separat el cor del cos. Mallorca sense mallorquins ja no seria nació, així

com tampoc ho serien tots els mallorquins fora de Mallorca, per tant, els donen barra lliure d'acabar prostituint la nostra illa a les millors immobiliàries i hoteleres (només 3 tributen a Mallorca) i deprimint encara més la nostra terra.

La solució? La independència del nostre país, sense estat, no podem triar.

Aquest article, fruit d'una reacció als comentaris de l'esquerra espanyola a la passada manifestació, que dins la seva agenda internacionalista

s'amaguen les urpes del nacionalisme espanyol; i l'èxit que va ser en començar el clam de «A Mallorca en Català» al Born sent el més multitudinari.

Per acomiadar aquest feixuc article vull fer una crida a tot nacionalista mallorquí, aquest que sap o sent que son cor es la cultura i son cos la terra i encara no s'ha decidit o té interessos que l'aferren a postures imperialistes i espanyoles, deslliga't del que et ferma sia privilegi o opressió, aixeca el cap mallorquí, encara som a temps d'erigir-nos en paladins de

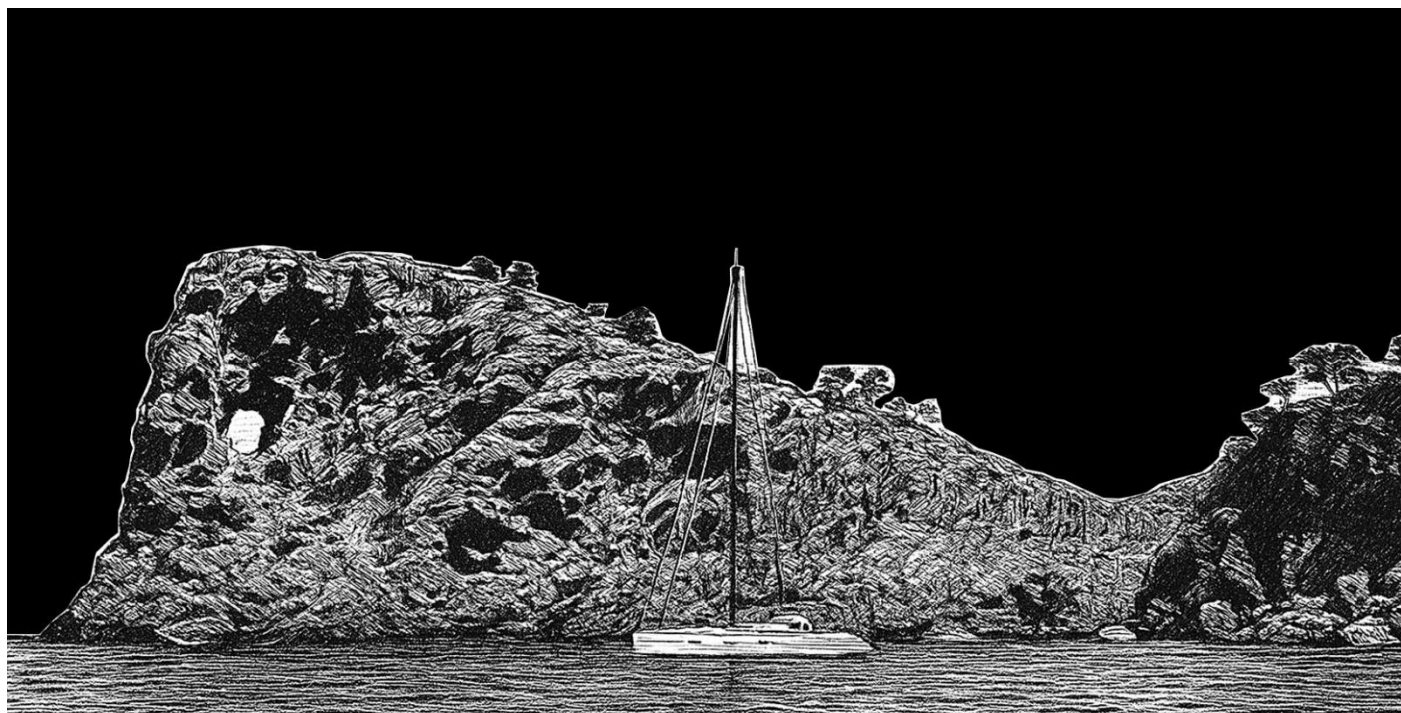
l'ecologisme i practicar un vertader econacionalisme. L'oposició a la hiperglobalització prendrà més legitimitat si sabem utilitzar les armes ideològiques que tenim a l'abast a favor nostre. **El popular crit «visca la terra!» pren més sentit que mai en el seu doble vessant: defensem el cor i el cos de Mallorca.**

Milita a Nosaltres Sols!, el jovent nacionalista dels Països Catalans.

NOSALTRES SOLS!

Publicat al diari digital dBalears el 18 de juny de 2025

<https://www.dbalears.cat/balears/llengua/2025/06/18/407621/mallorca-catala.html>

OPINIÓ I ASSAIG

Què és el processisme?

Els darrers anys, en el context de la derrota política de l'independentisme i la desmoralització del nacionalisme com a conseqüència directa d'aquesta derrota, han sorgit diferents organitzacions i pensadors que plantegen com una nova estratègia el que de fet és la mateixa que ha estat derrotada el 2017. Aquestes entitats i pensadors han començat a construir un nou moviment polític sota la bandera del nacionalisme que manté l'objectiu de l'estat propi a l'horitzó, però la concepció del poder que fan servir per construir l'estratègia per aconseguir aquest objectiu és la mateixa de la qual parteix el processisme, fent totalment lògic, per tant, que l'estratègia sorgida d'aquesta concepció del poder (fruit del maleït seixantisme) sigui idèntica a la que va fer servir el processisme. És a dir, de fet, estan reconstruint el moviment processista sota la bandera del nacionalisme.

Tradicionalment, però, aquesta estratègia de «revolució progressiva» ha rebut el nom de possibilisme o oportunisme, conceptes molt anteriors al Maig Francès. Podem dir que són els fonaments sobre els quals es va construir la nova mentalitat política del seixantisme, la mateixa que va esterilitzar el nacionalisme català durant tot el segle XX. Aquesta mateixa estratègia va ser confrontada de front per Daniel Cardona, que prenent l'exemple de l'Alçament de Pasqua irlandès i la posterior guerra asimètrica, va bastir una via nova: establir la insurrecció com l'únic camí possible per a la creació d'un Estat propi a Catalunya.

Aquesta via insurreccional, que no és més que el fruit d'entendre les dinàmiques reals del poder i la seva naturalesa violenta, va ser defensada per Nosaltres Sols!, fundada pel mateix Daniel Cardona amb la finalitat de liderar una insurrecció a Catalunya a l'estil del Sinn Féin a Irlanda —d'aquí en prové directament el nom. Però a què es deu, aleshores, el fracàs del primer Nosaltres Sols? No pas a l'estratègia en si, sinó al fet que l'organització va acabar destinant els seus recursos i militants a la insurrecció del Sis d'Octubre, liderada per Josep Dencàs i, per tant, subordinada al Govern regional de Lluís Companys. Cal entendre una cosa: aquell Govern regional, establert per Macià sota l'autoritat de la nova República Espanyola, era de fet una extensió del poder espanyol de Madrid. En cap cas era un poder català real, per molt que Macià i Companys pretenguessin fer veure el contrari. Era, simplement, una il·lusió de sobirania.

Cardona no creia en aquella insurrecció i sabia que era estèril, però tot i així va acabar participant-hi, potser per pressions internes dins l'organització o per l'esperança de poder controlar o condicionar la direcció de la revolta. El cas és que era un moviment condemnat des del naixement, perquè naixia del mateix Estat i responia a les seves lluites internes. En cap cas va ser una insurrecció destinada a crear un poder català independent de Madrid, malgrat els intents de Dencàs i del mateix Cardona per donar-li sentit nacional. El fracàs —ja previst per

Cardona— va precipitar el declivi de Nosaltres Sols!, dispersant els seus membres i destruint-ne l'estructura. Malgrat els intents posteriors de Cardona per refer l'organització, la seva autoritat i capacitat de control no van poder evitar que, el 1936, Nosaltres Sols! s'integrés a Estat Català i acabés participant de les institucions polítiques espanyoles a Catalunya. Aquesta integració va suposar l'absorció per part de l'Estat de l'única organització revolucionària independentista catalana. Amb la fusió a Estat Català no només va morir la independència de Nosaltres Sols! i la influència de Cardona: va morir la via insurreccional del nacionalisme català.

Dencàs va cometre un error que va forçar la mà de Cardona cap a una estratègia condemnada al fracàs: un error de concepció del poder i de subestimació de la legitimitat revolucionària. En participar del poder estatal a Catalunya, Dencàs va creure que podia fer servir la pròpia força de l'Estat —la Generalitat— contra l'Estat mateix —Madrid— sense entendre que, en realitat, estava servint interessos no catalans. Aquella revolta va ser sabotjada i amortitzada per Companys, i si no hagués estat ell, hauria estat qualsevol altre. El poder i la legitimitat de l'Estat mai no es poden fer servir contra ell mateix: només es poden girar contra la seva forma per mitjà d'un cop d'Estat real.

Aquesta estratègia, que assumeix que ocupant els llocs de poder del mateix Estat es podrà transformar

progressivament en un poder sobirà propi, és el que avui anomenem processisme. Perquè parteix de la idea que existeix un «procés» de conquesta gradual del poder espanyol, que es converteix, màgicament, en poder català. Però això —i la història ho ha deixat clar una vegada i una altra— és una ficció. Una ficció que beneficia el mateix Estat, perquè li permet consolidar-se, legitimar-se i anul·lar tota amenaça real a la seva estabilitat.

Cardona no va establir mai una teoria revolucionària sistemàtica, ni va ser un intel·lectual en el sentit acadèmic. Va ser un prohoms del nacionalisme per les seves habilitats de lideratge, de mobilització i per la seva capacitat de pensament i raonament crític. Tot i així, va ser l'únic capaç de denunciar la via processista quan tots els altres l'acceptaven acríticament —i, paradoxalment, la seva pròpia manca de radicalitat i la manca de combat frontal contra aquesta via van acabar precipitant la derrota de la seva aposta insurreccional.

Això ens interpel·la directament a nosaltres, que ens reclamem hereus d'aquest fil insurreccional i antiprocessista: tenim el deure d'aprendre dels seus encerts, però sobretot dels seus errors. Hem de ser més cardonistes que el mateix Cardona. Hem de combatre el processisme amb més odi i amb més sanya que la que reservem per a Espanya, perquè només derrotant el processisme podrem derrotar Espanya.

En aquest sentit, el processisme actual no només comprèn partits o organitzacions ja neutralitzades com l'ANC, sinó qualsevol forma de col·laboració o connivència —

explícita o tàcita— amb pensadors i entitats que legitimen l'Estat o renunciïn a la via insurreccional com a únic camí cap a l'Estat Català. Aquesta és la lliçó que cal extreure del fracàs de Cardona: no hem de participar del pròxim Sis d'Octubre —al contrari— l'hem de combatre amb totes les nostres forces i bastir-hi una alternativa. La insurrecció que obri el camí cap a l'alliberament només pot ser liderada per Nosaltres Sols!, i això exigeix transformar la naturalesa de la nostra pròpia organització, avui contaminada per les tàctiques —i per tant per l'estratègia— de l'ANC. Hem de ser nosaltres qui imposin el cardonisme a l'ANC, i no pas ells a nosaltres el seu processisme.

Tanco aquest article, que té per objectiu identificar i denunciar el processisme enfront de l'estratègia cardonista, amb una crida a la militància: cal trencar definitivament amb el marc mental processista i adoptar un nou marc insurreccional. Ens pertoca forjar l'avantguarda de la insurrecció que ha de venir, i això exigeix de nosaltres un esperit crític implacable, armat amb coneixement històric. El nou Nosaltres Sols! ha de construir-se sobre fonaments inamovibles i robustos, amb una direcció clara i un lideratge decididament hostil a qualsevol estratègia que no posi el cardonisme —i, per tant, la nostra organització— com a eix central. Els perfils febles i populistes que van desplaçar Cardona i van condemnar la seva estratègia insurreccional encara persisteixen avui. Cal identificar-los i neutralitzar-los. La supervivència de la pàtria en depèn.

Segàrov

Què és el cardonisme?

A l'article anterior, «Què és el processisme?», he denunciat l'estratègia derrotada que alguns insisteixen a presentar com a nova sota noms com «independentisme progressiu», «evolutiu» o «pragmàtic». Tots aquests eufemismes són només intents de desvincular-se del mot «processisme», però, com ja he demostrat, es tracta exactament de la mateixa estratègia, perquè parteixen dels mateixos principis i repeteixen els mateixos errors. Davant d'aquesta via morta, només hi ha una alternativa real: una estratègia insurreccional que anomenem cardonisme. No és una etiqueta buida, sinó l'expressió d'una línia política concreta, clara i coherent, que beu directament del pensament i l'acció de Daniel Cardona, el nostre fundador.

El cardonisme parteix d'una premissa central: actualment no existeix cap poder català real dins les institucions autonòmiques. Segons aquesta doctrina, el poder exercit pel Parlament i el Govern de la Generalitat no és sobirà, sinó delegat, tutelat i subordinat al poder de l'Estat espanyol, que conserva l'exclusiva sobre la força, la legalitat i la capacitat d'imposició. En conseqüència, el cardonisme no reconeix com a sobiranes ni les institucions autonòmiques ni les decisions que se'n deriven, ja que considera que aquestes no representen un veritable poder català, sinó una simulació de sobirania funcionalment integrada dins del règim del 78. El poder real —entès com la facultat de fer prevaldre una voluntat política independent— és, avui, patrimoni exclusiu de l'Estat espanyol. Qualsevol altra forma de poder dins aquest marc és vista, des

del cardonisme, com una ficció útil només per perpetuar l'ordre establert i evitar-ne la ruptura.

El cardonisme entén el nacionalisme no com un sentiment ni com una expressió cultural, sinó com un projecte de poder al servei d'un poble que vol existir políticament. El cardonisme també s'oposa frontalment a aquells que, assumint la derrota com a fet consumat, han desfigurat el nacionalisme fins a convertir-lo en un projecte de realització personal. Alguns pensadors, com l'Enric Vila —com ell mateix ha admès—, proposen oblidar la independència per centrar-se en l'èxit individual, teixint xarxes de poder i d'influència per destacar dins els seus respectius àmbits. Aquesta visió atomitzada i nihilista no és només una renúncia, és una traïció a l'horitzó col·lectiu del nacionalisme.

Pel cardonisme, aquest tipus de discurs no és menys processista que el que encarna Lluís Llach, liquidador de l'ANC al servei dels partits, o els que continuen apel·lant a la unitat mentre s'agenollen davant les institucions de l'Estat. Són dues cares d'una mateixa rendició: una disfressada d'intel·lectualisme elitista; l'altra, de sentimentalisme funcional.

Davant d'això, el cardonisme proclama la necessitat urgent de transformar Nosaltres Sols! en una organització insurreccional real, fidel als principis del Daniel Cardona. Això implica expulsar definitivament el processisme de la nostra estratègia, de la nostra pràctica i del nostre llenguatge. Una organització revolucionària no es dedica a protestar, sinó a organitzar. I no

organitza per resistir simbòlicament, sinó per actuar amb precisió, amb objectius clars, i amb la voluntat decidida de prendre el poder. Això és el cardonisme.

El cardonisme no és un record, ni una opinió més dins l'independentisme. És una ruptura ideològica, una proposta organitzativa i una estratègia de combat. És la recuperació d'un fil històric que mai no s'hauria d'haver trencat, i que avui exigeix ser reprès amb més claredat, més radicalitat i més decisió que mai. Davant la derrota i l'autoengany processista, el cardonisme es presenta com la doctrina de la insurrecció catalana.

Aquest article no pretén esgotar l'anàlisi, sinó establir les bases d'un nou marc. La reconstrucció de Nosaltres Sols! com a organització cardonista exigeix molt més que consignes: requereix estratègia, lideratge, estructures i acció. És per això que, en el pròxim article, desenvoluparé amb detall com s'articula l'estratègia insurreccional cardonista al segle XXI, des de la presa dels espais públics fins a la proclamació d'un nou poder català. Perquè el que avui és doctrina, ha de ser demà victòria.

Segàrov

Recuperar el rumb

Em sento com si fos a un vaixell al mig de l'oceà. És de nit i bufa el vent, i el vaixell s'arrossega a tota velocitat sobre la mar amb les veles desplegadas. No es veu terra, i m'envaeix la sensació de no saber on soc, ni cap a on vaig. És una sensació terrible, perquè penso que a cada segon puc estar allunyant-me de l'objectiu; com més trigui la nau a establir un rumb correcte, més allunyats estarem i més temps haurem perdut.

He d'admetre que el 2017 i el 2019 van marcar profundament la meva visió de la política. En certa manera, vaig aprendre que deixar-me arrossegar pel corrent i fer el que fa tothom sense tenir clar cap a on vaig és un acte d'irresponsabilitat meva. Des d'aleshores, soc molt més metòdic, desconfiat, i, fins i tot, recelós de la gent influent o poderosa. Això m'ha portat a llegir més sobre poder, política i filosofia. He canviat la meua manera de pensar i de viure. He establert prioritats, principis i he adoptat un codi moral, i, a partir d'aquí, he analitzat d'una manera crítica el món que m'envolta.

És per això que considero un acte de responsabilitat escriure i transmetre allò que penso. Aquest article no és un simple exercici d'opinió, sinó una autocrítica profunda a la nostra organització i a la manera com actuem, que crec que són conseqüència directa de no saber amb claredat cap a on anem ni com pensem arribar-hi.

He identificat —com segurament molts de vosaltres també heu fet— diverses mancances a escala organitzativa, ideològica i programàtica dins del moviment

nacionalista. I les respostes que s'han formulat des de diversos actors a aquests diagnòstics han estat, a parer meu, errades greus, marcades per no haver assimilat les lliçons del 2017 i del 2019. En la mesura que Nosaltres Sols! no ha produït una resposta pròpia i sòlida a aquests errors, i s'ha refugiat sovint en la voluntat de sobreviure i créixer com a organització, hem acabat —encara que no formalment, sí tàcitament— adoptant les estratègies del nostre entorn, tot evitant confrontar-les o analitzar-les amb el rigor que ens pertoca.

Penso que hem oblidat que el nom Nosaltres Sols! no és un recurs retòric. És una càrrega simbòlica i històrica que ens obliga a orientar tota anàlisi política des d'una òptica revolucionària i insurreccional. Ens obliga a oposar-nos frontalment a tota estratègia de conquesta del poder mitjançant les institucions de l'Estat espanyol o per vies graduals. Perquè això, per definició, no és una ruptura: és integració.

Patim la infiltració, dins del nostre moviment, d'arribistes i oportunistes que volen aprofitar-se de la fe i la determinació d'aquells patriotes que, malgrat les lliçons de 2017 i 2019, encara no han entès que l'única resposta possible al problema nacional és la insurrecció.

Tenim una responsabilitat històrica que no és ni simbòlica ni sentimental: és política i moral. Ens la imposen el nostre nom i el nostre fundador, Daniel Cardona, que va deixar escrit que Nosaltres Sols! havia de fer la guerra a la política catalana amb més sanya i odi que a Espanya. Perquè és aquí on sempre hem fracassat: en la

connivència amb les nostres pròpies elits traïdores.

El propòsit de Nosaltres Sols! com a organització no és només créixer i sobreviure —que també—, sinó formar els quadres que un dia lideraran la insurrecció. Forjar un codi moral intern que ens recordi que tots som aquí per servir Catalunya, i que el sacrifici no és una opció, sinó l'única manera efectiva i honesta de servir.

He sentit dir, per part de determinats membres de la intel·liguència nacionalista, que el millor que podem fer com a patriotes és servir-nos a nosaltres mateixos ocupant espais de prestigi dins dels nostres sectors professionals. Aquesta posició ha de ser combatuda amb tota la vehemència que ens permeti l'ànima. S'ha de combatre perquè no només és equivocada i perillosa, sinó també cínica. És el discurs d'aquells que, incapaços de contribuir de veritat a la lluita col·lectiva, s'autoenganyen per justificar el seu fracàs personal.

El militant de Nosaltres Sols! ha de ser, per damunt de tot, humil. Ha d'entendre que militar aquí és adquirir un compromís irrevocable amb la nació. Un compromís de servei, de renúncia i de sacrifici absolut. Com demanava el nostre fundador. A partir d'aquí és com construirà la seva nova personalitat i moralitat, és on no només absorbirà la retòrica i l'esperit revolucionari i insurreccional de Cardona, sinó que aportarà la seva mirada crítica per tal de servir a la pàtria com bonament pugui i li permeti el cos i el seu context personal.

En un futur no gaire llunyà, presentaré un document que, de ser

aprovat serà la ponència ideològica i programàtica de l'organització. Faré també una anàlisi de les darreres accions i els errors que hem comès i que, a parer meu, han danyat considerablement la nostra imatge els últims mesos. En general, vull fer un diagnòstic de l'estat actual de l'organització i de les decisions que s'han pres des de la junta els darrers vuit mesos. No per recriminar, sinó perquè considero que és important posar els errors sobre la taula, admetre'ls i així poder aprendre d'ells. Estic convençut que fa massa temps que estem a la deriva sense saber què fer i això ha provocat en molts de nosaltres una sensació de frustració i impotència, de no trobar el sentit a la nostra militància. Cal un cop decidit de timó i establir amb seguretat, rigor i serenitat el rumb.

No escric aquestes paraules des de la superioritat ni des de la rancúnia, sinó des del deure. El deure d'un militant que creu que aquesta organització encara pot ser una eina decisiva per a la llibertat del nostre poble —si tenim el coratge de redefinir-nos i de parlar clar. Aquest és un moment per triar: o ens mantenim en la inèrcia i anem morint lentament, o recuperem el pols revolucionari i ens preparem per ser útils en la lluita que vindrà. Perquè la lluita vindrà. I quan arribi, no podrem improvisar. Caldrà que ens trobi amb una direcció clara, una militància formada i una moral forjada en el servei i el sacrifici. No és un repte qualsevol. És la nostra responsabilitat històrica, i no la podem eludir.

Segàrov

Quan Espanya es disfressa de mediterrània

L'apropiació cultural més gran de la història

Cada cop que veig que Espanya es ven al món com a país mediterrani em bull la sang. És com veure algú que et roba la cartera i després va presumint dels teus diners mentre tu et quedes mirant com un imbècil.

Perquè, a veure, pensem-hi cinc minuts. Què collons té Madrid de mediterrani? O Valladolid? O Salamanca? Espanya és bàsicament Castella amb un imperi que va conquerir territoris mediterranis: Catalunya, València, les Balears... i ara va pel món venent-se com si fos la Grècia moderna. És d'un cinisme que flipes.

El que em toca més els ous és quan parlen de la «forma de ser espanyola»: desperta, alegre, festiva, amant del bon menjar, de la vida al carrer... Hòstia, però si això ho han après de nosaltres! La Castella profunda és austera, tancada, grisa. Els seus pobles són places majors quadrades amb quatre vells jugant a cartes en un bar greixós que fa olor de resclosit. Mentrestant, nosaltres teníem ciutats que comerciaven amb Gènova, amb Constantinoble, amb Alexandria. Érem cosmopolites quan ells encara cremaven jueus i moros.

I ara resulta que la paella (valenciana), les tapes (que aquí en dèiem entrepans), el cava (català de tota la vida), l'arquitectura mediterrània... tot això és «espanyol». Fan servir Barcelona per vendre Espanya al món mentre ens neguen el dret a existir com a país. El segrestador ens obliga a entregar-li la nostra personalitat.

El més cardat és veure com ho han normalitzat tant que fins i tot molts

catalans s'ho creuen. Quan un guiri diu «m'encanta Espanya, aquesta forma de viure», no s'adona que està confonent l'aigua amb l'oli. Està confonent una cultura mil·lenària marítima i comercial amb un imperi continental que ens va conquerir per la força.

Nosaltres no som mediterranis perquè sí. Ho som perquè els nostres rebesavis comerciaven amb mitja Europa, perquè les nostres lleis marítimes van ser copiades a tot arreu, perquè vam tenir consolats de mar quan Castella encara mirava cap a dins. Ells són mediterranis com jo soc japonès: només perquè han conquerit un tros de costa.

I el pitjor de tot és que mentre ells es venen com a poble simpàtic i obert, a nosaltres ens pinten com a tancats i supremacistes només per voler parlar la nostra llengua. La ironia és tan gran que fa mal.

Però és que la cosa va més enllà. Has vist mai com mengen a Castella quan no hi ha turistes? Cigrons amb bacallà, sopes castellanes, unes merdes de plats tristos i pesats que semblen fets per sobreviure un setge medieval. I després van i s'apropien de la dieta mediterrània! Nano, si el seu plat estrella és el *cochinillo*, que és literalment un porc nadó rostit. Quin puto mediterrani menja això?

La seva arquitectura tradicional són cases de pedra grisa tancades cap endins, amb finestres petites per protegir-se del fred continental. Nosaltres teníem masies obertes, patis, terrasses, galeries... vivíem mirant al mar i al sol. Ells vivien tancats mirant la *meseta* infinita. I ara

resulta que les cases blanques amb terrasses són «arquitectura espanyola típica». Collons, si quan van arribar aquí no sabien ni què era un porxo!

I no parlem del tema del comerç. Ells eren ramaders i guerrers, punt. La seva economia es basava en conquerir i saquejar. Nosaltres érem comerciants, artesans, navegants. Teníem el Llibre del Consolat de Mar quan ells encara resolien les disputes comercials a hòsties. Els nostres mercaders tenien lletres de canvi i assegurances marítimes; els seus tenien espases i crucifixos.

Saps què em carda més ràbia? Quan parlen de la «siesta espanyola» com si fos una tradició simpàtica. Nano, la migdiada la feien els pagesos catalans perquè no es podia treballar amb el sol del migdia! A Castella dormien la *siesta* perquè no tenien res millor a fer en pobles morts on no passava res. Nosaltres descansàvem per tornar a treballar, ells dormien per matar el temps.

I després està el tema de les festes. Ells tenen processons penoses de Setmana Santa on s'autoflagel·len, toros (que per cert, també van imposar aquí), i poc més. Nosaltres tenim correfocs, castells, diables, gegants, una explosió de creativitat popular que ve del substrat pagà mediterrani. Ara tot això és «folklore español» per als turistes.

El menjar és un altre tema que em treu de polleguera. El «pantumaca español»? PA AMB TOMÀQUET, HÒSTIA! Que fins i tot el nom els delata! És com si jo agafés *el fish and chips* i digués que és un «peix amb

patates català». Tenen una barra que flipes.

I no és només apropiació, és substitució activa. Han agafat la nostra manera de viure i l'han empaquetada com a producte espanyol mentre intentaven destruir tot el que la feia possible. Prohibeixen el català però venen el «*Mediterranean lifestyle*». Destruïxen el teixit associatiu català però presumeixen de la «vida social espanyola». Et tallen les cames i després presumeixen de com caminen.

El més trist és veure com funciona amb els estrangers. Quants cops he hagut d'explicar a un francès perdut d'erasmus per Vic que no, que Catalunya no és com Madrid, que som diferents? I sempre em miren com si fos un supremacista boig. «*But you're all Spanish!*» No, cony, no ho som!

I és que la seva cultura profunda és d'una grisor que espanta. Has estat mai a la *meseta* castellana? Són quilòmetres i quilòmetres de res. Terra seca, pobles moribunds, un cel que sembla que t'aixafarà. I d'aquí surten per explicar-nos com hem de viure? Gent que ha crescut en un desert cultural i emocional ens ve a donar lliçons de res?

El seu concepte de diversió és anar a matar animals per plaer. Toros, caça major, tot gira al voltant de la mort i la sang. Nosaltres fem torres humanes que desafien la gravetat. Ells claven espases a bèsties fins que moren. Nosaltres celebrem el foc com a element purificador. Ells celebren la tortura com a espectacle. I després som nosaltres els bàrbars?

Mira la seva literatura clàssica: El *Quijote*, un paio boig que veu molins com a gegants. Perfecte resum de

Castella: gent que viu en un món de fantasia imperial mentre la realitat els passa per davant. Mentrestant, nosaltres teníem Ramon Llull filosofant en àrab, llatí i català quan ells encara no sabien ni llegir.

I la música? La seva música tradicional és la jota, que és bàsicament cridar mentre saltes com si et piqués una abella. O el *flamenco*, que sí, molt bonic, però que van robar als gitanos andalusos i ara diuen que és l'essència d'Espanya. Nosaltres teníem trobadors que recitaven poesia mentre ells tenien pregoners que cridaven bans de guerra.

El concepte mateix de bellesa els és aliè. Les seves catedrals són mastodonts de pedra grisa fets per impressionar i atemorir. Les nostres esglésies mediterrànies tenen llum, color, vida. Santa Maria de la Mar és un cant a l'elevació espiritual. La catedral de Burgos és un monument a l'ego. Ells construeixen per dominar, nosaltres per inspirar.

I què me'n dius del seu concepte d'honor? Basada en duels, en no deixar-se trepitjar, en la violència com a resposta a tot. El famós «honor castellano» que els portava a matar-se per una mirada mal interpretada. Nosaltres teníem el seny, la capacitat de negociar, de trobar solucions. Ells tenien l'espasa; nosaltres, el cap.

La seva obsessió amb la «limpieza de sangre» mentre nosaltres érem un gresol de cultures. Aquí conviuen cristians, jueus i musulmans mentre ells preparaven la Inquisició. I ara venen a donar-nos lliçons de tolerància i diversitat? Si van inventar el racisme modern amb els estatuts de neteja de sang!. Només cal veure com imposaren els dos cognoms per demostrar com de castellans eren!

I no oblidem com tracten la natura. Per a ells, el paisatge és quelcom a conquerir, a dominar. Assequen rius sencers per regar camps de blat a Castella. Nosaltres teníem sèquies, recs, un sistema mil·lenari de respecte i aprofitament de l'aigua. Ells veuen un riu i pensen en una presa. Nosaltres veiem un riu i pensem en un molí.

El seu urbanisme és un altre tema. Ciutats planificades com campaments militars, amb carrers rectes i places d'armes. Madrid és un monstre de ciment sense ànima, una capital artificial creada per decret reial. Barcelona creixia orgànica, seguint el territori, respectant la muntanya i el mar. Ells imposen, nosaltres ens adaptem.

I ara, el sùmmum de la hipocresia: es queixen del turisme a «Espanya» quan han estat ells qui han venut el país com un parc temàtic barat. «Spain is different!» cridaven als anys 60, oferint sol i platja i sangria a preus de saldo. Van prostituir la costa mediterrània, la van omplir d'hotels de merda i ara es queixen que els turistes són maleducats. No, collons, vosaltres vau crear aquest monstre!

Però bé, suposo que això és el que fan tots els imperis: robar-te la terra, la llengua, la cultura, i després vendre-ho tot com si fos seu de tota la vida.

I mentrestant, nosaltres aquí, veient com ens roben fins l'ànima i havent d'aguantar que ens diguin que som uns exagerats per queixar-nos. Que si el «conflicte» aquest, que si no sigueu pesats, que si tots som espanyols... Espanyols els collons. Som catalans i mediterranis de veritat, no de postal turística. Som hereus d'una civilització que mirava al mar quan ells encara tenien por d'allunyar-se massa del campanar.

Som mediterranis malgrat Espanya, no gràcies a ella. I això, per molt que s'apropiïn de tot, no ho podran canviar mai.

La veritat és que em fa pena, aquesta necessitat desesperada de ser quelcom que no són. Tenen una crisi d'identitat tan gran que necessiten robar la personalitat dels altres per sentir-se algú. Però clar, quan la teva cultura es basa en la conquesta, la repressió i la uniformitat grisa, suposo que és normal que vulguis apropiat-te de quelcom més vibrant.

I ara, si em disculpeu, me'n vaig a la plaça a fer-me una cervesa a una terrassa, a gaudir del MEU estil de vida, parlant la MEVA llengua catalana, i que els espanyols segueixin venent postals falses als turistes. Total, nosaltres sabem qui som. I ells, en el fons, també ho saben. Per això ens odien tant.

Albert

Originalment a aalb.substack.com i reproduït amb permís de l'autor

Espanya no és poderosa, és violenta

Hannah Arendt contra el gen convergent

A finals del darrer any, el president Pujol va ser homenatjat a Castellterçol, el poble natal d'Enric Prat de la Riba, per part d'antics dirigents de Convergència Democràtica de Catalunya. En aquell acte, els convergents el van treure a passejar i el molt honorable va deixar una sèrie de declaracions que auguraven una travessia pel desert a l'independentisme, que, com a mínim, no aixecaria el cap durant la pròxima dècada. Amb l'espantall de la repressió, Pujol va deixar via lliure als autonomistes per fer callar al galliner i així poder retrocedir a èpoques pretèrites.

En llegir la crònica de l'acte, una de les proclames que més em va sobtar, potser pel meu nacionalisme intransigent o per innocència juvenil, era el fet, cert o no, que ell – Pujol – des de jove ja tenia clar que «no serem independents» i ho justificava amb l'afirmació tautològica que «Espanya és un país molt poderós que té una de les dues o tres llengües més importants del món, i que està ficada a tot arreu». Resignat davant les capacitats de l'estat d'imposar la seva força, el president acabava el manual del bon jan convergent conclouent que només “podem aspirar a salvar-nos, però a través de negociar”.

Vaig oblidar aquelles declaracions fins fa només uns dies, en què llegia com Hannah Arendt a *On violence* (1970) reflexionava sobre la concepció del poder en contraposició a la violència. La reconeguda autora aportava una perspectiva força trencadora en comparació amb les versions més tradicionals d'aquests conceptes.

A grans trets, les discussions sobre el fenomen del poder estipulaven amb cert consens que «la violència no és altra cosa que la manifestació més evident del poder», autors com Charles Wright Mills secundaven aquesta visió i altres com Max Weber la reforçaven definint l'Estat com «una relació de dominació entre unes persones i unes altres recolzades sobre el mitjà de la violència física legítima». Aquesta equiparació, poder polític i violència, «només té sentit si hom segueix l'apreciació de Marx sobre l'Estat en tant que és un element d'opressió en mans de la classe dominant».

En contraposició, basant-se en elements de la teoria política com la idea de la democràcia de les polis gregues o de la república de James Madison, Arendt reflexionava sobre el fet que «és el suport del poble allò que atorga poder a les institucions d'un país» i, per tant, «sota les institucions d'un govern representatiu, es pressuposa que el poble domina aquells que el governen» i no al contrari.

D'aquesta manera, la concepció d'Arendt del poder consistia en el fet que «el poder no és mai propietat d'un individu, pertany a un grup i existeix només si el grup es manté unit», per exemple, «quan diem que algú “està en el poder” ens referim, en realitat, al fet que ha estat apoderat per un cert nombre de persones perquè actuï en el seu nom». Per tant, en el moment en què no es dona aquest suport, «quan les ordres ja no són obeïdes», és quan les institucions polítiques «es petrifiquen i decauen, (...) el poble deixa de sostenir-les». En resum, en una societat el poder

s'origina de baix cap a dalt, es dona quan la població proporciona el seu consentiment a una classe governant sempre minoritària.

Seguint la mateixa lògica, l'autora definia el concepte de la violència «pel seu caràcter instrumental», és a dir, aquesta actua com una eina per tal d'invertir la dinàmica del poder i que uns pocs facin obeir a la majoria. «La forma més extrema de la violència és Un contra Tots». D'aquesta manera, «la dominació mitjançant la pura violència entra en joc allà on el poder s'ha perdut».

Si sintetitzem aquesta perspectiva, podem establir que «el poder i la violència són contraris. Allà on l'un domina absolutament, l'altre hi és absent», pel mateix raonament, «això implica que no és correcte pensar en la no-violència com el contrari a la violència. Parlar de poder no-violent és, en aquest moment, redundant». Contradient el principi de l'exercici de la violència legítima per part de l'Estat, «la violència pot ser justificada, però mai legitimada» i, aquesta justificació, esdevé també nul·la «com més s'allunya, en el futur, el fi projectat».

Si ho aterrem a les declaracions de l'inici, atès que gran part de la societat catalana no secunda les polítiques de l'Estat espanyol i que directament li nega la seva raó de ser en el territori, seguint la teoria arendtiana, hom podria pensar que la seva imposició no es materialitza mitjançant el poder de l'opinió popular, sinó, a través de la violència instrumental. Segons aquest plantejament, el raonament de Pujol és erroni: a l'hora d'obligar la seva subordinació als catalans, Espanya no és poderosa, és violenta. Ni la llengua, ni l'exèrcit provarien el

poder espanyol, perquè «el poder no necessita justificació, puix que és inherent a la mera existència de les comunitats polítiques; allò que necessita és legitimitat» i aquesta s'obté del suport col·lectiu que atorga la ciutadania.

La teoria d'Arendt reforça encara més el caràcter democràtic de les aspiracions de llibertat catalanes, és a dir, davant la conjuntura en què «les ordres ja no són obeïdes», la inexistència del consentiment social propicia l'enderrocament dels governs. Ara bé, Arendt també avisa als més il·lusos i cofois (també anomenats llistes): «allà on el poder s'ha desintegrat, les revolucions són possibles, però no necessàries». Malgrat no disposar del suport popular, múltiples règims han gaudit d'una continuïtat impertèrrita, «sia perquè no hi havia ningú que en posés a prova la fortalesa i revelés debilitat, sia perquè van tenir la sort suficient de no entrar en guerra i patir la derrota». Aquest és sens dubte el cas català, hem vist com en els darrers anys l'estat espanyol ha vençut per incomparança del rival.

La història és prou explícita i reiterada: «normalment la desintegració sols esdevé manifesta en la confrontació directa». Així doncs, lluny de l'estratègia poruga i pusil·lànim del gen convergent, cal bastir un moviment nacionalista disposat a fer valdre el poder de la majoria (en el sentit arendtí) i a enfrontar les forces d'ocupació espanyoles en moments de repressió, ja que «ningú qüestiona l'ús de la violència en l'autodefensa, perquè el perill no només és obvi, sinó present, i el que justifica els mitjans és immediat».

En definitiva, potser sí que tenia sentit que l'expresident descrigués a Espanya com a poderosa, però no per la seva capacitat d'imposar la seva voluntat als catalans, sinó pel fet que, igual que Pujol, gaudeix del suport de molts polítics catalans capaços de vendre's el país per interessos econòmics i així assegurar la poltrona fins a la jubilació.

Martí Om

7 de maig de 2025

Bibliografia

Arendt, H. (2011). Sobre la violència. (Lorena Fuster, À., & Rosich, G. Trans.). Angle Editorial. (Obra original publicada 1970)

Camps, J. (2024, 29 de novembre). «No serem independents d'aquí deu o quinze anys»: Jordi Pujol en un homenatge a Castellterçol. 3Cat: Notícies. <https://www.3cat.cat/324/no-serem-independents-en-10-o-15-anys-jordi-pujol-en-un-homenatge-a-castelltercol/noticia/3324562/>

Weber, M. (2005). La ciència i la política. (Calaforra, G. Trans.). Publicacions de la Universitat de València. (Obra original publicada 1919).

Wright Mills, C. (1956). The Power Elite. Oxford University Press.

El meu primer curs a Nosaltres Sols!

Com tota organització, empresa o associació, arribats en aquest punt de l'any cal dur a terme un balanç del curs. Tanmateix, lluny de fer una anàlisi tècnica i metòdica de les fites assolides i dels reptes pendents, aquest text té com a principal objectiu repassar el meu recorregut dins de Nosaltres Sols!, puix que han sigut uns deu mesos força productius. D'aquesta manera, tractaré de relatar una visió general de l'organització des de la meva experiència personal.

Recordo perfectament la meva primera reunió del nucli del Vallès, no va ser el contingut d'aquesta el que més em va marcar, sinó el fet de trobar ja un conjunt d'individus que, fossin d'on fossin, pensessin com pensessin, em van demostrar que hi havia més gent com jo. Joves que hem viscut la desfeta del Procés amb la temença de soterrar sota l'oblit les grans gestes de l'independentisme. Patriotes que, tot i això, malden per confrontar els enemics i treuen forces per entonar un últim cop els Segadors. Deixant la poesia a banda, em vaig trobar sobretot un grup fidel d'amics que m'ha anat acompanyant i, sincerament, la nombrosa quantitat de bons moments m'impedeix recordar-ne de dolents. És ben bé com si la tasca nacional ens hagués fet tirar les coses endavant, costés el que costés.

Vam començar per l'acció dels adhesius en les dues capitals vallesanes. Des d'aquí agraeixo al conjunt de la militància atès que tot plegat va desembocar en un gran èxit, no només això, també ens va permetre iniciar-nos en les primeres accions més clandestines. Accions on quedàvem a la una de la matinada

per a poder denunciar a tots aquells locals que dia rere dia incompleixen la llei i invisibilitzen la llengua pròpia del país.

Ben entrats el 2025 es van dur a terme nombrosos actes intel·lectuals com la presentació d'en Frederic Porta de l'obra completa d'en Daniel Cardona (vam fer un gran sopar), el relat personal del Procés de la mà de l'Enric Vila i la xerrada sobre el cost humà de la Guerra Civil a càrrec de l'historiador Jordi Oliva. Destaco especialment aquesta darrera conferència, ja que vaig tenir l'honor de poder-la organitzar. Encara em vaga pel cervell aquella escena, en què companys de NS!, amics del Batxillerat, membres de l'ANC de Terrassa i altres ens vam aplegar per a escoltar les lliçons d'un gran professor com el Jordi. Això sí que és aprofitar el talent local.

Posteriorment, amb el desenvolupament del nucli de l'Autònoma es van poder realitzar accions força interessants com les diverses encartellades pel campus. A mesura que sobrepassàvem les dificultats sobre el terreny, com els encontres inoportuns amb els guàrdies de seguretat, vam anar millorant l'estratègia. A parer meu, el millor moment es va donar en la manifestació contra S'ha acabat durant la Comunitària. Vam acabar exhausts, afònics i amb ganes de més brega, però bé, vam enviar un missatge clar i català: a la UAB no hi ha lloc per feixistes espanyols.

Finalitzant aquest recorregut, el curs va cloure amb dos grans esdeveniments. Per un costat, vam celebrar la diada de Sant Jordi

estrenant una paradeta a la Rambla de Sabadell. Gran part del seu encert es va donar gràcies a l'enorme tasca dels membres del Vallès: confeccionant les més de cent roses, elaborant els cartells necessaris i bastint un establiment amb tots els seus ells i utes logístics i materials. Per acabar-ho d'adobar, el dia va culminar amb una gran manifestació al centre de Barcelona pel català; d'aquesta manera, sense miraments ni complexos, ens vam fer notar davant de les altres organitzacions processistes.

Per l'altre costat, l'ANC ens va invitar a participar en el debat de joves independentistes al Centre Cultural de Terrassa. El que més remarco d'aquesta data és el fet de poder deixar enrere de forma clara i generalitzada els dogmes derrotistes d'ençà del Primer d'Octubre. És a dir, entre diversos ponents es va compondre un discurs manifestament bel·ligerant amb el reformisme espanyol, deixant així els representants de les joventuts sense arguments creïbles ni propostes motivadores.

Segur que em deixo molts altres actes i moments, però no voldria acabar aquest repàs sense fer esment del Grup d'Escriptors. Personalment, m'ha permès desenvolupar les meves aptituds escripturals i reflexionar juntament amb altres intel·lectuals formats. Diu molt de nosaltres que donem aquest valor a la llengua i, per tant, fora bo no perdre aquest hàbit que tant ens aporta.

Entre tots cal destacar el fet que arreu on hem anat se'ns ha reconegut la nostra tasca de militància, una tasca

rau en la perseverança resilient i l'esforç col·lectiu. Això és el que ha marcat el nucli del Vallès durant aquests mesos i estic segur que no només ho mantindrem, sinó que farem tot el possible per a superar-ho. Només depèn de nosaltres sols.

Nosaltres Sols!... Diu així l'ensenya que heretem d'en Daniel Cardona, per tant, ara més que mai, «aquesta voluntat fermíssima sense intermitències, ha d'ésser la que les nostres joventuts patriòtiques han de posar a prova, si hom vol que Nosaltres Sols! sigui quelcom més que una paraula. L'estel de la nostra bandera no ens l'hem de guaitar de

faisó contemplativa. Vol dir també l'esforç per a aconseguir-lo» (*Vibrant* (Cardona), NS! 94, 1933).

Així doncs, hem de refermar els nostres principis fundacionals i històrics. El «cardonisme» no només es fonamenta en la lluita abnegada, també representa una via per alliberar el país al marge de les institucions tutelades per l'Estat i passant per sobre de l'actualitat autonòmica de paupèrrim nivell. Cal tenir ben clar que «la política és l'art de governar els pobles; però no l'art de deslliurar-los» (*Vibrant* (Cardona), NS! 35, 1931), com reblava l'autor, «esperar la llibertat de Catalunya des

de la política és d'una candorositat analfabeta i parvulària completa».

D'ara endavant caldrà tenir-ho ben clar i efectuar accions que veritablement qüestionin les imposicions estrangeres i les submissions catalanes. Aquest és el nostre llegat i esdevé el nostre deure mantenir-lo vigent. Per molts més cursos de Nosaltres Sols! Visca Catalunya lliure!

Martí Om
24 de juny de 2025

RACÓ POÈTIC

Flor de la terra

Ens vam trobar en el combat de les idees
parlant de pàtries i revolucions sinceres
vas veure llum als meus ulls
i jo un roc als teus punys
No hi havia flors ni cites d'amagades
hi havia debats i pintades
i nits dormint a casals sobre màrfegues
i el teu cos
cridant amb força
amb la veu dels que no es rendeixen

persistim
i jo persistia,
en tu, en el poble, en la vida
en cada gest teu
de llibertat, de desig, de país
Et vaig estimar com s'estima una flor
com estimo la terra que l'ha florida
i encara t'estimo, camarada
tant com m'estimo la meva terra
nascuda entre or i sang.

Roure